Jørgen W. Schmidt

1915 - 1988

Ved Jørgen W. Schmidts død har kirken i Danmark mistet et meget aktivt medlem. Et medlem, der altid var i forreste række når det gjaldt om at forsvare kirken udadtil over for medierne, i det politiske liv ja, overalt hvor mennesker mødes og religionen i alle dens afskygninger behandles.

Jørgen W. Schmidt blev født den 8. juli 1915 i Gentofte. Efter skolegang kom han i boghandlerlære og blev senere boghandlermedhjælper i Boghallen (Politikens Hus) og kom derfra til Rosenkilde og Bagger som fuldmægtig og afdelingsleder indtil 1947.

I 1937 fik han et legat til et studieophold i Frankrig og han tilbragte sommer og efterår i Paris og om det udgav han i 1982 en beretning.

Han blev døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 1938, en væsentlig grund til at det blev på det tidspunkt, var måske den Rebekka Rasmussen som han havde været forlovet med, og med hvem han blev gift i august samme år.

Allerede inden han blev medlem var han aktiv i kirken. I 1936 skrev han fx teksten til en jazzrevy, der blev opført af kirkens medlemmer. Han skrev artikler til kirkens blad »Skandinaviens Stjerne«. I 1944 skrev han en artikel i anledning året for Joseph Smiths død og den blev bl.a. offentliggjort i Berlingske Aftenavis.

Jørgen W. Schmidt havde lyst til at skrive og det kom der meget ud af gennem årene, både bøger og utallige artikler og kronikker.

Efter krigen, i 1947, besluttede Jørgen og Rebekka at tage til USA, og de emigrerede sammen med deres børn til Utah. Her var Jørgen W. Schmidt motelmanager i årene 1948-52. Han producerede radioprogrammer fra 1955 til 1962 og havde sin egen lille forretning, hvor man bl.a. solgte danske varer. Det gjorde han fra 1952 til 1963.

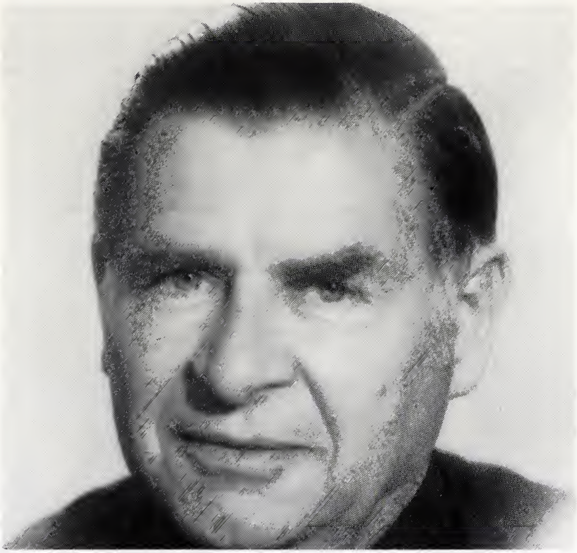

Rosenkilde og Bagger havde ikke glemt Jørgen W. Schmidt, og sendte bud efter ham. Han tog nu med familien den anden vej i 1962-63 og de bosatte sig i Holte. Han blev forlagsleder i 3-4 år hvilket han var indtil kirken kaldte ham til at oprette forlags- og trykkerivirksomhed i Danmark for hele Norden. »Nu kan jeg forstå hvorfor jeg skulle tilbage til Danmark, det var Herrens ønske, for han havde bruge for mig,« sagde Jørgen engang.

Centret skulle dække Danmark, Norge, Sverige og Finland og der blev købt en stor bygning i Vassingerød hvor virksomheden kom til at ligge. Der blev så opbygget både et distributionscenter og et trykkeri, således at al kirkens litteratur, lektiehæfter, instruktionshæfter og håndbøger nu blev oversat, trykt og udsendt herfra. Der blev plads til mange medlemmer der arbejdede med alle de opgaver der forekom, og hele den virksomhed blev organiseret under Jørgens lederskab, kendt med forlagsvirksomhed som han var.

På samme tid blev Jørgen Translation Manager for alt oversættelsesarbejdet i de samme lande, der rapporterede til ham direkte. Jørgen varetog dette arbejde indtil 1970, da man besluttede at flytte trykkerivirksomheden til Frankfurt. Jørgen trak sig tilbage for at gå i gang med næste fase af sit travle liv. Han fortsatte med helt at hellige sig oversættelse for kirken og oversatte fx Spencer W. Kimballs bog: »Tilgivelsens Mirakel«.

Han begyndte også at forberede noget af det han selv ville skrive og i 1973 udgav han det lille hæfte i lommeformat: »Det tror mormonerne«. I 1982 kom bogen: »Mormonpigen Eva, en dansk minoritetspige i Danmark«. Og i 1984 kom en meget værdifuld bog: »En dansk mormonbibliografi, 1837 - 1984«, der indeholder en beskrivelse af næsten alt hvad der er skrevet af bøger og artikler på dansk om Jesu Kristi Kirke, og det både på godt og ondt. I anledningen af sit forfatterskab og for at dæmpe omkostningerne, oprettede han sit eget lille forlag, Moroni, i 1982 hvorfra han udgav flere bøger, mest af eget forfatterskab.

Men allerede i 1964 var hans »hovedværk« udkommet, nemlig en bog om den danske mormonemigration fra 1850 til 1900, og bogens hovedtitel er: »O, du Zion i vest«. Den indeholder bl.a. en masse breve fra udrejste danskere, hvori de meget levende beskriver deres oplevelser i de nye lande. Det er en god bog som giver et godt billede af hvordan det var at være mormon i forrige århundrede.

Jørgen deltog livligt i debatter, der havde med religion at gøre. Det kunne også være andre emner der optog ham. Fx gjorde han meget ud af debatten om abortloven. Han blev medlem af Kristeligt Folkeparti og var lige ved at komme i Folketinget. Han var medlem af ligningskommisionen i Allerød Kommune fra 1974 til 1978 og han havde en overgang flere tillidsposter i partiet.

Gennem årene blev det også til mange kaldelser i kirken. Han var stavsmissionær i Utah 1950-1952. Da han kom tilbage til Danmark, var han på det tidspunkt den eneste halvfjerdser vi havde, for staven blev først dannet i 1974. Han blev rådgiver i det første stavspræsidentskab med Johan Benthin som præsident, og blev samtidig ordineret til højpræst af Ezra Taft Benson, dengang præsident for De tolvs Kvorum. Inden da havde Jørgen virket som grenspræsident, lærer, GUF-præsident og medlem af et grenspræsidentskab. Den 11. oktober 1973 blev han kaldet af daværende præsident for De tolvs Kvorum Spencer W. Kimball til at være koordinator for al PR-virksomhed i hele Danmark. I denne kaldelse lagde Jørgen vel nok de fleste kræfter i de år han virkede indtil han blev afløst i 1985.

Myreflittig som han var, gennempløjede han alt hvad der i de år blev skrevet om os. Han læste leksika og bøger tillige. Hver gang han stødte på fejl, dårlig omtale eller forkerte og mangelfulde oplysninger, skrev han til det pågældende forlag eller forfatter. Jørgen nåede virkelig at vende en holdning mod kirken til noget positivt, som vi vil kunne drage nytte af mange, mange år.

For sine mange fortjenester indenfor nyhedsformidling fik Jørgen i 1977

Jørgen Schmidt udenfor den næsten færdige kirkebygning på Maglegårds Allé sammen med Kurt Voss, Henry Kofod og Poul Andersen i begyndelsen af 1968.

BYU's belønning for fortræffeligt arbejde med nyhedsformidling.

Der er ingen tvivl om at Jørgens banebrydende arbejde har ændret mange forlæggeres, avisredaktioners og forfatteres syn på Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til det bedre - eller det rigtige.

En overgang havde Danmarks Radio om lørdagen en fast morgenudsendelse som var helliget forskellige trossamfund, alle andre dage var disse udsendelser: »Ved dagens begyndelse« helliget Folkekirken. Her fik Jørgen lejlighed til at medvirke flere gange. Han sagde selv efter nogle udsendelser i 1978: »De direkte reaktioner på udsendelserne er mange og meget opmuntrende. Adskillige aviser har bragt omtale af dem, og flere læserbreve har skældt ud over dem. Jovist har det været umagen værd«. Mange hundrede kassettebånd med disse udsendelser blev kopieret og i vid udstrækning benyttet af missionærer og hjemmelærere.

Han skrev radiocauserier, bl.a. om Tabernakelkoret og i sine år som nyhedsformidler medvirkede han ved flere arrangementer som var nødvendige når The Osmonds eller The Lamanite-generation var på besøg i Danmark. Da lamaniterne var her havde han den store glæde at være med da de dansede for dronningen i Marselisborg slotspark. Han virkede sammen med Jørgen Ljungstrøm som konferenciers ved lamaniternes optræden i Tivoli og på Bakken.

Jørgen skabte sig kontakter både i indland og udland, han havde et nært samarbejde med Bonneville Production i Utah. Det kom bl.a. til udtryk da man lavede filmen: »Mormonerne - glade ved livet«.

Han var også meget musikalsk. Da Danmarks Mormonkor skulle til USA og synge var han sammen med Rebekka »kritiker« med hensyn til program og udførelse, og koret fik mange gode råd som kom det til gode da det sang i USA. Han skrev mange tekster til vore salmer, bl.a. »Benyt de lyse timer«. Da salmebogen blev revideret i slutningen af 60'erne var han medlem af den komité som forestod revisionen og var også meget talentfuld på det område. Han havde stor sans for sproget: at anbringe de rigtige ord de rigtige steder.

Han indstiftede en hædersbevisning der blev givet for »god omtale af Jesu Kristi Kirke« og blev kaldt objektivprisen. Den blev uddelt første gang i januar 1977 til programsekretær i Danmarks Radio Mogens Hansen, især fordi, som Jørgen sagde: »For hans initiativ og medvirken til, at Mormonkirken i november 1975 fik betingelsesløs og ubetinget adgang til at forkynde evangeliet gennem Danmarks Radio. Ved samme lejlighed fik også Kent Gade Olsen prisen for den store interesse og det uselviske arbejde han havde udført for at udbrede kendskabet til Tabernakelkoret, et arbejde der bl.a. har givet sig udslag i oprettelsen af Danmarks Tabernakelkor selskab mv. Jørgen var vicepræsident i selskabet. Prisen var meget originalt en kopi af kalenderstene fra Mexico og Guatemala, i hel størrelse. Senere blev prisen givet til forfatteren Hakon Mielche og borgmester Marius Andersen, Aalborg.

Jørgen Schmidts indsats vil længe kunne mærkes og vi vil i lang tid fremover savne hans ihærdighed og arbejdsindsats. Vi er sikre på at Jørgen allerede er i fuld gang med store projekter på den anden side. Vi er taknemmelige fordi vi lærte ham at kende og vi vil savne alt det han stod for. Han gjorde kirken kendt og aflivede mange forkerte opfattelser.

Tak Jørgen, æret være dit minde.

Jørgen Ljungstrøm.

Ny tempelpræsident i Stockholm

Da præsident og søster Langeland efter over 3 års virke i templet nu står foran deres afløsning, er der givet meddelelse om hvem der skal efterfølge dem.

Kaldet som nyt præsidentpar er George Damstedt (65) og hans hustru Leona Carlson Damstedt. Han var rådgiver i Denver tempel da kaldelsen kom. Både præsident Damstedt og hans hustru har været missionærer i Sverige og han har været stavspræsident, rådgiver i et stavspræsidentskab, højrådsmedlem, biskop og grenspræsident. Hun har været præsidentinde for hjælpeforeningen, præsidentinde for Unge Piger og har været aktiv i kommunalt arbejde. Parret har 5 børn.

Vi byder det nye præsidentpar velkommen og glæder os til at mødes med dem i Herrens tempel i Stockholm.

Church News.

Månedens spørgsmål:

Hvad blev der af guldpladerne da oversættelsen af Mormons Bog var færdig?

Svaret findes på side 12.

Mormoner fejrer jubilæum på Himmelbjerget

Aarhus stav fejrer 10 års jubilæum under stor festivitas

Lørdag d. 2. juli så det ud til at skulle give lidt dårligere vejr end vi har haft på det sidste, men da klokken blev 14 var det dejligt dansk sommervejr: sol og tørre skyer. Det dannede sammen med den skønne natur rammen om nogle festlige timer, hvor sidste dages hellige morede sig, hyggede sig og festede hele Himmelbjerget rundt.

Efter registrering og samling kunne festkomiteen byde velkommen på det sted hvor så mange af landets bedste mænd og kvinder har talt til folket. I dag var det Herrens folks tur med stavspræsident Carsten Larsen i spidsen. De danske fodboldlandskampe har givet os fornyet interesse for nationalsangen og »Der er et yndigt land« blev sunget med styrke af de forsamlede. Det skabte hos nogle interesse for hvad det var der foregik - pyntet som der var med dannebrogsflag allevegne, og de, der spurgte fik selvfølgelig en god forklaring med på vejen.

Stavspræsident Carsten Larsen sagde i sine velkomstord bl.a. følgende: »Netop i dag er vi samlet for at fejre 10-året for dannelsen af Aarhus stav ved ældste Mark E. Petersen. Det var en dannelse der var imødeset med stor spænding og mange forventninger, fordi den var et udtryk for 'mands modenhed' hos de hellige, klar til at tage fat på nye og større ansvar, som det at være en Zions stav indebærer.

Et mål blev nået med megen besvær kunne man synes. Men i betragtning af hvad dette område, som Aarhus stav udgør, var under kirkens første spæde start fra 1850erne og frem, og bidrog med af mænd og kvinder, der på grund af deres tro og vidnesbyrd forlod landet for at styrke og opbygge Zion, så kan vi stadig være stolte. Det blev til tusindvis, der foruden deres tro også bragte deres talenter og håndværksmæssige kunnen

Himmelbjerget var dagens mål. Lørdag den 2. juli 1988 var medlemmer fra Aarhus stav samlet ved Himmelbjerget for at fejre 10-års dagen for dannelsen af staven.
Det blev en dejlig og uforglemmelig oplevelse for de glade deltagere.

Vejret var godt, da de hellige samledes i naturen til åbningshøjtideligheden.

Jubilæumsdagens værtspar var Anna-Liisa og Poul Enk Bauer, Esbjerg.

med sig. Fra dette område kaldte Herren bl.a. en af sine apostle: Anthon H. Lund der rejste fra Aalborg, og som inden sin død var med til at lede Jesu Kristi Kirke til fremgang, som rådgiver i Det Første Præsidentskab.

For 10 år siden var 825 medlemmer og venner forsamlet for at overvære stavens dannelse i Aarhus og følte den særlige ånd ved mødet. Mænd og kvinder har arbejdet uselvisk for at styrke staven og fremgang har der været på mange områder.«

Præsident Larsen sluttede med at ønske at vi i vore bestræbelser må finde den fred i vores tro, som Gud giver den, der er trofast.

De fremmødte blev derefter inddelt i grupper og drog afsted i forskellige retninger for rundt om på Himmelbjerget at blive involveret i diverse øvelser der krævede både modige mænd og ditto kvinder. Deltagerne blev budt på mange forskellige discipliner: Alle skulle op i tårnet og der var gratis adgang for de hellige i dagens anledning. Hvor højt kan man »stable« barberskum op på hovedet? 10 cm gav 10 point (enhver kan prøve hvor nemt det er). Der var tovklatring hvor alle kunne være med. Der var masser af blåbær, spisning deraf var uden for konkurrencen. En fik til opgave at drikke en sodavand gennem en sut uden at slippe flasken, en anden blev udvalgt til at vise hvor hurtigt man kunne spise 12 flødeboller. Der var løb op ad en skrænt, det var næsten sværest at komme ned, en faldt så uheldigt at han måtte på sygehuset og have 6 sting i sin arm, men han kunne da køre barnevogn senere på aftenen. Der var kast med grankogler og forsøg på at krybe over et udspændt net. Jo, alle kunne være med på den ene eller anden måde. Et af de mere originale indslag var da man fik udleveret en pjece som mod aflevering i ishuset gav adgang til at vælge en ispind. Det var så tanken at disse pjecer skulle ligge frit tilgængelig for dem som ville have en. Der var styltegang, der var tovtrækning, der var en tur på skateboard (siddende) ned af »bjergsiden«. Alt var et led i holdkonkurrencen og der blev givet points efter meget fornuftige principper: det var ikke så meget et spørgsmål om at »komme først« som det at have været med. Vinder blev: Hold nr. 7. (Spørgsmålet er så bare: **Var** de de bedste?).

Stavspræsident Carsten Larsen holder åbningstalen på den historiske talerstol

Efter alle »konkurrencerne« var der spisning dels af medbragt mad, dels grillmad, som kunne købes og derefter grilles over åben grill, som vist nok var for lille til de mange, som ønskede den form for aftensmad.

Aftenen sluttede med underholdning, hyggeligt samvær og dans. Der blev bl.a. afsunget en sang der gav »næser« til stavens ledere. Og af dem blev der uddelt 32, så mange vers var der - utroligt!

Det var tydeligt at se, at alle følte sig godt tilpas, ja, selv et par »københavnere« befandt sig godt mellem gamle venner. Det var en god idé at fejre et sådant jubilæum på en utraditionel vis - og det **blev** en fest. Der vil senere udkomme et festskrift i anledning af stavens jubilæum.

Jørgen Ljungstrøm.

KIOSK
KIOSK

Tovtrækning på plænen. Nunne og Knud B. Andersen viser vejen. Chr. Holm Bendtsen, Jørgen Larsen og Ella Jensen følger godt med.

Ung sidste dages hellig med i verdensorkester

»Jeg kan lide at øve mig«

Når man nærmer sig villaen i Hareskovby hvor Jes Gram, medlem af Københavns 1. ward bor, strømmer musikken én i møde. Med al den musik der er i det hus, er det ikke underligt hvis fuglene i området synger bedre end alle andre.

I august spillede Jes Gram i Tivoli med ungdomsorkesteret »Federation International des Jeunes musicales« som består udelukkende af unge musikere under 26 år og derfor har vi her en lille artikel om Jes.

For at komme til at spille i et sådant orkester indsendte Jes et bånd til hovedsædet for orkestret, som ligger i Bruxelles. Først forelå der et opslag om at orkestret søgte unge musikere og bedømmelsen foregik så via det bånd han indsendte. Jes var god nok for han blev udtaget.

Orkestret spiller til at begynde med i juli og august i hele Norden og slutter i Amsterdam og sidst på året skal de til Mellemeuropa.

Orkestret øver i Arvika i Sverige. Der er omkring 110 deltagere heraf er 4 fra Danmark.

Det varer heller ikke så længe før Jes skal til Canada. Det gik lidt underligt til, for det er en konkurrence for oboister og fagotister foranstaltet af en international sammenslutning. Jes blev udvalgt til at deltage. Også der sendte han et bånd og skal nu være med i semifinalen, og det fik han meddelelse om over telefonen. »Det er ikke det helt store, men alene det at komme ud og vise bare lidt af hvad man kan, er helt rart,« siger Jes.

Jes spiller ikke blot obo, det bliver også til en del på klaveret. På konservatoriet forlanges det at man har et biinstrument.

»Faktisk begyndte jeg på klaveret da jeg var 4 år, men det varede kun kort. Så gik der nogle år og da jeg var 10-11 begyndte jeg igen. Min lærer her var Susanne Meilsøe. Senere blev det til Gladsaxe Kor- og Musikskole under Kai Maegaard.«

Det var Kai Maegaard, der opfordrede Jes til at prøve oboen, og så syntes han at det var et spændende instrument og der er ikke så mange der spiller obo.

»Jeg var vel 14-15 år da jeg begyndte. Men det er et instrument som kræver noget. Måske var det en udfordring, at jeg gik i gang med oboen.«

Der er noget der tyder på at det instrument netop giver ham mange gode muligheder.

»Jeg har spillet til julekoncerter, medvirket i kantater, jeg har spillet sammen med Den Kongelige Livgarde, spillet på Hofteatret, været med i den nordiske blæserkvintet og været solist ved mange koncerter.«

Jes har også prøvet andre instrumenter. »For nogle år siden prøvede jeg at spille engelsk horn og medvirkede ved en opførelse af Matthæuspassionen af Bach. Det var virkelig en oplevelse.«

Jes har nu gået på konservatoriet i flere år og siger om det: »Det giver mig selvfølgelig en masse, jeg får fx lært noget om musikken, ikke bare det at spille, men også kende baggrunden, og jeg har da heldigvis opnået nogle gode resultater i bifagene: hørelære, klaver, musikteori og formlære. Min lærer på oboen er Jørgen Hammergaard. Der er jo det ved det - og det er det hårde - at hvis du dumper i et fag så er det bare ud, så der må sættes noget vilje bag.«

Jes siger om at øve sig: »Jeg elsker at øve mig, jeg kan spille hele dagen, men når jeg skal slappe af gør jeg det ved at læse, men det er jo ikke bare et spørgsmål om at øve sig, der er alvor bag, der skal være mening i det du gør.«

Jes kan se de umiddelbare resultater: han får lov til at være med til så mange ting, og har mange muligheder for at prøve sig selv.

Om fremtiden siger Jes: »Jeg underviser andre i at spille. Jeg har indstuderet kor til forestillingen »Frændeløs« på Gladsaxe Teater, det var jo meget afvekslende. Ja, så er der jo kirken. Jeg kan godt lide at undervise, men mit mål er faktisk at konkurrere mig ind i et orkester, jeg har egentlig ikke intentioner om at blive solist. Jeg skal til en konkurrence i Hälsingborg. Det er ikke fordi jeg tror jeg vinder, men jeg må erhverve mig noget rutine. Jeg kan nok gøre noget selv, men fremtiden bestemmes af så meget, men jeg vil spille - altid.«

Jørgen Ljungstrøm.

20 piger i en hytte ved Buresøen

Nystegte kyllinger er nu lækre!

Da vi mødtes fredag eftermiddag den 20. maj, øsregnede det, så de fleste af os var udstyret med regnslag og gummistøvler. Nogle var dog så optimistiske, at de gjorde turen i tennissko og våde sokker. Men humøret fejlede ikke noget, og selv om der er langt fra Roskilde til Ganløse - eller fra Søborg til Ganløse, når man kører ad små skovstier, var der ingen som klagede, men vi snakkede og trampede i pedalerne og kom omsider frem til hytten - våde, men glade. Heldigvis var Kjeld W. Rasmussen kørt i forvejen med al provianten i bilen, og han havde været så forudseende at tænde op i pejsen. Snart sad vi lunt bænket og nød de medbragte klemmer.

Om lørdagen havde vi forskellige workshops: nogle udfoldede deres kunstneriske talenter ved at male kønne motiver på glas og vaser, nogle fik snavsede hænder, mens de lærte at lappe cykel, og den tredie gruppe fik både snavset ansigt, hænder og tøj, da vi gravede en jordovn, slæbte brænde til og fik sat ild til.

Om eftermiddagen havde vi alletiders Lamanit-Nephit dyst, som gik for sig i en nærliggende skov med udspionering - tilfangetagelse af fanger - indtagning af fjendens fort - og erobring af deres banner og meget mere. Som det så ofte er gået (også i Mormons Bog), vandt lamanitterne, og da den afsluttende konkurrence i bueskydning skulle finde sted, knækkede en af nephitterne sin bue! Ja, sådan kan det gå.

Søndag stod vi op kl. 4 og gik en pragtfuld morgentur, hvor solen skinnede på det dugvåde græs og de friske grønne træer og buske, medens alle småfuglene sang for os. Vi gik i småklynger og talte dæmpet sammen, og glædede os over denne fælles oplevelse. Da vi et par timer senere kom tilbage, gik vi alle på hovedet i seng, for at indhente nogle timers søvn.

Om eftermiddagen kom 4 brødre fra 3. ward for at holde nadvermøde sammen med os. Der var også flere gæster, og vi følte alle den dejlige ånd, der var til stede og glædede os over, at kirken også fungerer fint i en lille primitiv hytte i skoven.

Om aftenen var vejret så flot, at vi kunne tænde bål og stege kyllinger i det fri. Bagefter havde vi en rigtig fire-side, hvor Ellen Hall optrådte som et hårdnakket folkekirke-medlem, men efter anvendelse af al vor snilde og diverse skriftsteder, lykkedes det os at omvende hende.

Herefter delte vi os i små grupper og skulle så finde et sted, hvor vi uforstyrret kunne knæle ned og bede oprigtigt til Gud, ligesom Joseph Smith gjorde dengang i lunden. Vi skulle lytte efter den første tanke eller indskydelse, som kom til vort sind efter bønnen. Ved således at bede i ensomhed ude i naturen, ville vi føle os nærmere vor himmelske Fader og være mere modtagelige for hans inspiration. Een af pigerne fortalte bagefter om denne oplevelse: Jeg syntes, at det bedste på hele turen, var da vi helt alene gik ud i skoven for at bede en bøn. Det har betydet noget helt specielt for mig. Jeg syntes, at det er meget dejligt at bede under fuglesang og myggenes summen. Da jeg havde bedt opdagede jeg, at der stod en lille kulsort kalv foran mig. Jeg kom til at tænke på, at den var heldig, fordi den havde fået lov til at blive hos sin mor, hvad de fleste kalve jo ikke får lov til. Det kan sammenlignes med os, vi er heldige, at vi er medlem af Jesu Kristi Kirke, og jeg håber, at alle engang vil blive medlem af Jesu Kristi Kirke!

Mandag var sportsdag og sidste dag i lejren. Vejret var varmt og dejligt, så efter de anstrengende sportsudfoldelser, var der stemning for at gå i vandet. Det var dog kun de 7-8 modigste, som vovede sig ud i Buresøens kolde bølger, men de nød det til gengæld også: De pjankede og pjaskede og kunne slet ikke få nok. Ellen (Ganne) Hall var med hver gang der var vandtur, som den første, hun er noget af en vandhund! Da vi senere spurgte pigerne: »Hvad var din bedste oplevelse i lejren?« Gav nogle af pigerne følgende svar: »Jeg syntes, at når vi var i vandet, var det det bedste af det hele. Vandet var meget koldt, men det var sjovt«.

»Min bedste oplevelse er svær at sige. Jeg syntes, det har været en utrolig opbyggende lejr, og det har styrket mit vidnesbyrd meget. Jeg tror, jeg bedst kunne lide at være i vandet«.

Og en tredie pige gav dette svar: »Jeg syntes, det er svært at sige, hvad det bedste har været på denne her lejr. Men noget af det er kammeratskabet. Hvis vi ikke kendte hinanden, da vi kom, gjorde vi det ihvertfald, da vi tog afsted. Jeg syntes, at det er lækkert, at vi alle tager så godt imod de andre«.

Britta Wernet Rasmussen

En »stradi« er værdifuld

Orla Knudsen spiller på mange strenge

Der er nogen der siger: én gang sekretær altid sekretær. Jeg tror kun det gælder hvis man viser sig at være en GOD sekretær. Men en sådan sekretær er Orla Knudsen med det meget sigende tilnavn Stradi, en forkortelse for Stradivarius, navnet på et af de fornemste instrumenter i verden, nemlig en violin fremstillet i Italien for et par hundrede år siden, hvis pris går op i mange, mange tusinder. Stradi er ikke så gammel, men lige så værdifuld og flere distriktspræsidenter, stavspræsidenter og biskopper har fået lov at «spille« på Stradis mange talenter.

Og stradi fortæller: »Navnet stammer fra en pressefotograf Erik Christoffersen, der var medlem af kirken. Første gang vi sås, det var i 1936 ved en typografkongres i Odinstårnet, kaldte han mig »Stradivarius«, men da navnet i løbet af aftenen blev for langt at sige, var forkortelsen en kendsgerning og mit tilnavn skabt«.

Så kan man spørge hvad det har med en violin at gøre?

»Jo, det var fordi jeg dengang spillede bl.a. på violin i små orkestre som jeg havde. Det var nu ikke altid violinen der blev spillet på. I min trio eller kvartet var det mest kontrabas. Men jeg brugte da navnet som kunstnernavn og fandt at det var et meget karakteristisk navn, og jeg hed faktisk ikke andet.

Jeg holdt op med at spille offentligt som orkesterleder da jeg blev medlem af kirken i 1960, og jeg søgte derefter over i det private erhverv. Mit medlemsskab af kirken kunne ikke forenes med nattelivet, og hvad der ellers hører med til at skulle spille ude. Men jeg havde nogle festlige år. Det var Stoffer der fik mig ind i kirken. Jeg blev jo nysgerrig for når vi var sammen holdt han visdomsordet, og så spurgte jeg ham hvorfor, ja, og så begyndte det.

Jeg var katolik dengang og kendte kun mormonerne fra da jeg boede i Aalborg i nærheden af kirken i Valdemarsgade. Når jeg ikke kunne spise min mad så smed jeg den ind over plankeværket omkring kirkens grund.

Jeg bad Stoffer om noget lekture og fik Lære & Pagter. Ja, det var en underlig begyndelse, sådan set. Men jeg blev meget betaget af den, for den var religiøs. Jeg havde ingen bil dengang så Stoffer hentede og bragte mig til orkesterprøver. De begyndte som regel klokken 8 og når vi var færdig klokken 10 var det lige tid til at tage til søndagsskolen i Odense og så tog han mig med. Når vi om søndagen havde eftermiddagsmatiné, så passede det lige at den var færdig så Stoffer kørte mig til nadvermødet, for han skulle alligevel derhen og han syntes at det var passende, at jeg også tog med til det.

Jeg husker endnu første gang jeg var i kirke. Det var til et GUF-stævne den 27. juni 1959, og jeg fik endda lov til at sige noget til et præstedømmemøde.

Da jeg til mine musikere sagde at jeg ikke skulle have hverken tobak eller øl, men mælk, så kan det nok være at de kiggede på mig flere gange, for den slags er ualmindelig blandt musikere, eller var det dengang.

Jeg blev døbt i 1960 og så begyndte jeg at sy hjemme, jeg er skræddersvend. Men det varede ikke længe før jeg fik arbejde på Haustrups Fabrikker her i Odense. Først var jeg i trykkesektoren, og derefter kom jeg til samarittertjenesten. Jeg var der i ca. 20 år. Nu er jeg pensioneret og har det rart her i Fjordholmen.

Nu må man ikke blive forbavset når jeg siger at mine kaldelser i kirken har været sekretær, sekretær og sekretær for sådan har det været på forskellig vis siden 1962. Jeg har dog også siddet i distriktsrådet dengang Fyn var en del af Københavns distrikt, og jeg har været rådgiver til Jørgen Larsen, Odense. I virkeligheden startede jeg min karriere i kirken som formand for sangkoret og var lærer i GUF-organisationen, endnu inden jeg blev medlem, sådan var det dengang. Der var brug for enhver der bare nærmede sig kirken.

Sekretærarbejdet fortæller mig en masse, jeg ser mange mennesker. Det er jo mennesker jeg beskæftiger mig med som sekretær. Jeg tror at hvis man prioriterede sekretærarbejdet noget højere, så vil det også blive værdsat noget mere. Vi er tilbøjelige til at sige, at sekretær kan du altid blive, men det er en ansvarsfuld gerning og hvis sekretæren laver sit arbejde godt, kan det blive til fremgang for kirken, for af de rapporter jeg laver, kan der læses mange nyttige ting.

Her i disse kartoteksskabe har jeg alle oplysninger om hvad der sker. Og her har jeg en mappe hvor jeg nedskriver alt hvad jeg får oplysninger om, på skemaer, som jeg selv har lavet, for så er det ikke særlig svært at lave årsrapporten, for jeg har allerede alle de oplysninger jeg skal bruge«.

I dag er Stradi stavens bibliotekar, hvilket hans kontor også bærer præg af. Der er hylder med videobånd, registreret og nummereret. Indholdet er katalogiseret, så enhver der søger et bestemt emne vil være i stand til at se om det findes på videobånd. Alle lysbilledbånd og kassettebånd er nummererede og opstillet i lige rækker, så det er hurtigt og nemt at komme til. Nej, intet er overladt til tilfældigheder eller forgodtbefindende. Lykkelig den stav som har en sådan hjælp. Men som Stradi siger til afslutning: »Det kræver tid, det kræver offervilje og meget stor interesse«.

Jørgen Ljungstrøm.

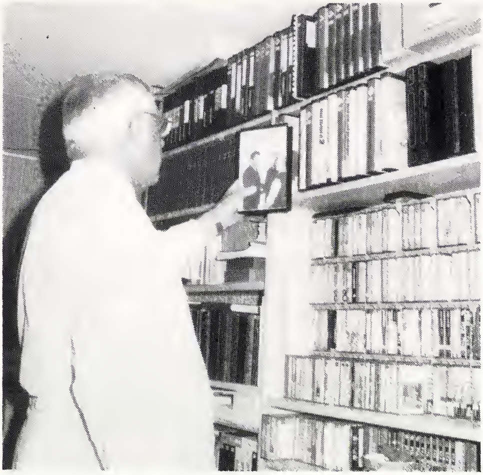

Orla Knudsen ved sit arkiv, der bl.a. består af alle lydbånd udgivet af kirken.

Farvestrålende danseshow i København stav

Trickle-trickle, Polka og børnedans

Kirkebygningen på Maglegårds Alle var fyldt til bristepunktet fredag den 3. juni, da København stav afholdt sin årlige dansefestival.

Et farvestrålende show rullede hen over scenen og henrykkede et begejstret publikum.

Aftenens toastmasters var danseveteranerne og folkedanserpartnere fra 12 års alderen Lisa Anderson og Nikolaj Viktor. Der blev optrådt af stavens folkedansere både begynder- og opvisningshold samt et børnehold. Der var gæsteoptræden fra Elsa Als Isaksons danskeskole. Grandma' Diana Viktor steppede med et par unge piger og vi så udpluk fra det roadshow der skal til Norda i Oslo.

København stav har ingen »rigtige« danselærere, der underviser. Det er de unge selv, der oplærer hinanden, de ældre, de yngre, sådan har det været i mange år.

Vi siger jer tak og håber I alle vil fortsætte til næste sæson.

København stavs Aktivitetskommité.

Apostelbesøg i København

Ældste M. Russell Ballard taler til ikke-medlemmer i København

Det var overraskende dejligt at vi fik lejlighed til at høre en apostel i København den 15. juni 1988. Han kom som et særligt vidne om Jesus Kristus og mange gæster havde fundet vej til kirken for ved selvsyn at konstatere at der findes levende apostle på jorden i dag. Mænd som er valgt til den særlige kaldelse af Jesus Kristus.

Foruden ældste Ballard talte missionspræsident Dee Jacobs som udtrykte sin taknemlighed over at få lov til at være i Danmark og sin glæde over at være kaldet til at virke for Herrens sag og bære vidnesbyrd om profeter, om de hellige skrifter, og især Mormons Bog. Endvidere hørte vi fra søster Ballard. Hun udtrykte taknemlighed for evangeliets lys som har bragt os sammen. Hun fortalte historien om den lille dreng der kiggede på lygtetænderen, som gik gennem byen og tændte gadelygterne. Han kunne hele tiden følge den vej lygtetænderen gik, på grund af de lys han efterhånden tændte. Vi er som lygtetændere, vi har hver især et lys og det forventer Gud at vi deler med andre. Vi har et ansvar for at bringe lyset videre.

Til sidst fik ældste M. Russell Ballard ordet. Han havde inden han kom til København været flere steder i Europa og udtrykte også glæde over at være til stede. Han ønskede imidlertid at tale til aftenens gæster og ikke så meget til kirkens medlemmer, for det var vigtigt at vide hvad der er sandt og hvor Jesu Kristi sande Kirke findes. Han sagde: »Søskende, hvis I virkelig ønsker at vide at det ældste Ballard har sagt er sandt - så bed om at få det at vide. I vil få en følelse, der vil bekræfte, at det I har hørt er sandt. Enhver føler at det, de har, er den sande kirke og det kan være meget forvirrende, men med Herrens hjælp vil jeg fortælle, hvad det er, der gør Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til den sande kirke, til kirken! Det er fordi den er organiseret på samme måde og med den samme myndighed som Jesu Kristi Kirke fordum«. Ældste Ballard fortsatte derefter med at fortælle hvordan Joseph Smith modtog sine åbenbaringer. »Enten skete det i lunden sådan som Joseph Smith fortalte eller også gjorde det ikke. Enten oversatte han Mormons Bog eller også gjorde han det ikke. Enten besøgte Johannes Døber Joseph og Oliver eller også gjorde han det ikke. Der er ikke plads til noget måske! Enten skete det eller også gjorde det ikke«. Til sidst bar ældste Ballard sit stærke vidnesbyrd om at Jesu Kristi sande kirke er genoprettet og er på jorden i dag. Gud er vores Fader.

Det er sandelig en velsignelse at høre fra en af Guds udvalgte, at få bekræftet det man tror på, at få styrket sit vidnesbyrd og lære noget nyt.

Jørgen Ljungstrøm.

---

5 generationer i kirken

I Trondhjem, Norge bor Tordis Johansen, 92 år, det ældste medlem i rækken af 5 generationer af kvinder i kirken, bosiddende i Danmark og Norge.

Tordis har i Danmark en datter: Solveig Als 4. ward; 6 børnebørn: Marion Als Anderson, 4. ward; Henrik Als, 3. ward; Roald Als, Jørgen Nielsen, 4. ward; Georg Knudsen, Slagelse; alle Københavns stav samt Bjarne Andersen, Frederikshavn, Århus stav.

Dertil kommer 16 oldebørn og 7 tipoldebørn. Et barnebarn, Henrik Als, har været på mission og 2 oldebørn er

5 kvindelige generationer i kirken i Skandinavien. Fra venstre: Stine Als Madsen 2½ år, og Heidi Als Madsen, 3. ward, Marion Als Anderson og Solveig Als, 4. ward, København stav, Tordis Johansen, Trondhjem ward, Norge.

for tiden på mission; Marc Nielsen og Ann-Mari Als Anderson.

I Norge har hun 1 datter og 3 sønner, 3 børnebørn, 6 oldebørn og 2 tipoldebørn.

Tipoldemor Tordis og hendes mand samt 6 børn blev medlemmer af kirken i kriseårene i 1930erne og hun blev hurtigt derefter hjælpeforeningspræsidentinde, en kaldelse hun bestred i så mange år og så godt, at hun blev betragtet som selve hjælpeforeningen.

Hendes unge år var ingen dans på roser. Faderen var stukket af til Amerika da Tordis var 8 år og hun kom ud at tjene som 10-årig. Gift som 19-årig, opdragede 8 børn og levede i trange kår. Senere i livet havde hun den sorg at se flere af sine børn gå bort. Men altid bevarede hun arrbejdsglæden, glimtet i øjet, sit gode humør, og det sammen med hendes store gæstfrihed og evnen til at dele alt, lidt eller meget, med andre, viser et billede af en enestående dejlig kvinde.

Hendes 90-års fødselsdag blev fejret med stor fest i kirken i Tronhjem.

Det er ikke tilfældigt, at der er så mange efterkommere i Danmark. Tordis's mand Georg var københavner, sømand, hvis skib lagde til i Tronhjem en dag, og skæbnen ville at der blev han gift, og boede resten af sit liv. Da Georg forblev dansk statsborger kunne børnene vælge, hvor de ville bo før deres 21. år, og 2 døtre valgte Danmark.

Tordis er forblevet trofast og aktiv i kirken, som alltid har betydet meget for hende, og hun er glad at så mange af hendes efterkommere har valgt som hun, men hun har også været et godt eksempel for os alle at følge.

Et barnebarn.

Kirken anerkendt i Ungarn

Kirken er nu legalt anerkendt i Ungarn

Et dokument, der attesterer denne anerkendelse blev underskrevet i Budapest den 1. juni 1988 af dr. Imre Miklos, udenrigsminister og leder af ministeriet for religiøse anliggender.

Senere, fredag den 24. juni, deltog ældste Russell M. Nelson, som repræsenterede Det Første Præsidentskab i en ceremoni i Budapest, hvor han modtog denne officielle anerkendelse.

Under ceremonien overdrog ældste Nelson dr. Miklos et brev, underskrevet af medlemmerne af Det Første Præsidentskab, der udtrykte deres taknemmelighed for anerkendelsen.

Efter at have givet den ungarnske regeringsleder et brev fra Det Første Præsidentskab, lænede ældste Nelson og dr. Miklos sig over det bord de sad ved og »i den time blev vi en legal organisation i Ungarn,« sagde apostlen. »Legal anerkendelse,« forklarede ældste Nelson, »tillader os at mødes uden indblanding. Der er ingen begrænsninger. Den tillader os at undervise og at døbe. Missionærerne må være her. Vi vil prædike blandt folket, men vi vil gøre det på en hensynsfuld måde. Vort eneste ønske er selvfølgelig at velsigne folket,« understregede ældste Nelson.

Den næste dag, om lørdagen blev de første to dåbshandlinger i Ungarn foretaget. Senere om aftenen, ledede ældste Ringger en fireside, hvori 85 deltog, og om søndagen blev den første distriktskonference i Budapest afholdt, med 57 deltagende.

»Lige pludselig,« sagde ældste Nelson, »er den største udfordring i Ungarn at finde et mødested til de hellige. Det står i skarp kontrast til den situation vi var i, da vi for 14 måneder siden var her for at indvie landet.«

Ældste Nelson sagde at den ungarnske regering »ved vi hylder høje principper, troskab i ægteskabet, kyskhed, ærlighed, retskaffenhed og afholdenhed fra narkotika, tobak og alkohol.«

»Uden tøven,« sagde han, »gav jeg det løfte til de sidste dages hellige i Ungarn at de ville være blandt de bedste borgere. De vil holde landets love og være eksemplariske borgere.«

»De (regeringslederne) ser os som et positivt element i opbyggelsen af et samfund, der vil være til velsignelse for dem,« sagde ældste Nelson.

Church News

Ældste Russell M. Nelson, til højre, og dr. Imre Miklos læner sig over bordet i Budapest for at give hinanden hånden, og kirken har modtaget officiel anerkendelse i Ungarn.

Nyt fra hele verden

Søstre opretter hjem for enlige kvinder

SYRAKUS, ITALIEN - Hjælpeforeningssøstre har sammen med kvinder fra andre kirker og samfundsorganisationer, åbnet et hjem for underbemidlede og ugifte mødre i Syrakus. De sidste dages hellige kvinder håber at deres indsats genspejler hjælpeforeningens motto - »Kærligheden ophører aldrig«.

Søster Giovana Marino, PR-leder i Catania-missionen og deltager i projektet, siger: »Hjælpeforeningens deltagelse i dette store arbejde for moralsk og timelig hjælp til mange unge kvinder, har gjort at kirken har opnået stor respekt i Syrakus og omegn.«
Church News.

Nyt frimærke med templet på Samoa

SAMOA - Et nyt frimærke er blevet udstedt på Samoa, for at mindes 100-års dagen for kirkens oprettelse på Samoa. Dato for udstedelsen var den 9. juni 1988 og på frimærket ses Apia Samoa templet.

Missionen på Samoa blev oprettet efter at ældste Joseph H. Dean og hans hustru Florence ankom til øen Aunu'u den 21. juni 1888. I dag er der 9 stave og næsten 35.000 medlemmer på Vestsamoa, og 2 stave og 6.000 medlemmer på amerikansk Samoa.

Templet på Samoa blev indviet den 5. august 1983 af præsident Gordon B. Hinckley fra Det Første Præsidentskab.
Church News.

111-årigt dansk ward delt

MANTUA, UTAH - Mantua ward i Box Elder Canyon, omkring 8 km fra Brigham City i Utah er netop blevet delt for første gang siden den blev dannet af en gruppe danske pionerer i 1877. Mantua 1. og 2. ward har hver ca. 300 medlemmer. Mantua er begyndt at vokse, fordi mange holder af at bo i landlige omgivelser, siger et af wardsmedlemmerne, Susan Jeppsen.
Church News.

Ny gren på Azorerne

SAN MIGUEL, AZORERNE - En femte gren på Azorerne i Atlanterhavet er blevet dannet på Lagoa, den største af øerne. »Missionærerne arbejder hårdt og grenen vokser,« sagde ældste Richard Ingalls, som arbejder som missionær i Lissabon-missionen i Portugal. Den nye gren har ca. 140 medlemmer og nye medlemmer føjes hurtigt til.
Church News.

Ivrige efter at lære

BIRMINGHAM, ENGLAND - Næsten 200 mennesker deltog for nyligt i et seminar afholdt af kirkens slægtshistoriske center i Birmingham. »Ånden ved mødet var fortræffelig,« sagde regionalrepræsentanten Eric Cryer. »Medlemmerne var meget ivrige efter at lære. Det var tydeligt når man så deres opmærksomhed og hørte deres spørgsmål. Nogle havde rejst hele natten for at være sammen med os - det var meget spændende.« Han fortalte at der kom nogle helt fra Skotland, det nordlige England, Wales, Cornwall, Devon og den sydøstlige del af landet.
Church News.

Oplysninger om kirken via computer

VESTBERLIN, TYSKLAND - En oplysningstjeneste på computer, tilknyttet telefonnettet, blev i 1987 gjort tilgængeligt af Berlin stav. Man kunne via denne computer få oplysninger om kirken. I løbet af det første år fik computeren 900 anmodninger om oplysninger og af disse var 79 anmodninger om missionærbesøg. Andre opkald var vedrørende oplysninger om hvor og hvornår man afholdt kirkemøder i forskellige ward og grene i Tyskland, fremtidige begivenheder, og radio- og fjernsynsprogrammer af interesse. Omkring 200.000 abonnerer på det informationsnet, som knytter dem til denne computer.
Church News.

Svar på månedens spørgsmål:

Profeten Joseph Smith skrev i 1838: »Ved Guds visdom forblev de (guldpladerne) sikre i mine hænder, indtil jeg havde udført det, der var krævet af mig. Da budbringeren, ifølge det, der var forordnet, kom efter dem, gav jeg ham dem, og han har dem i sin varetægt indtil denne dag« (Essentials in Church History, s. 68).